

LA PIPA D'EN ROC

PUBLICACIÓ PER A LLEVADORES I PARTERES

Publicació satírica

Fascicle n. 5 / Preu: 15 ptes.

7 de Novembre 1978

editorial

Quan el darrer número de LA PIPA D'EN ROC s'estava imprimint, un grapat de feixistes col·locava una bomba al diari madrileny El País. Una altra vegada s'intentava tapar la boca de la premsa amb sang i morts. I van molt equivocats els qui això pensin. Per cada cabró d'aquests hi ha una munió de professionals que dia darrera dia continuaran amb la tasca d'informar. Per cada company mort, molts d'altres continuaran amb la ploma per bandera. No hi ha prou bombes ni cabrons per a fer-nos callar.

Els qui fem la PIPA D'EN ROC pensem que és inútil esperar que l'actual Govern de la mà de Martín Villa pugui atrapar els responsables. Hi ha precedents més que suficients per avalar el que diem. I com que estan a la memòria de tothom no val la pena ni anomenar-los.

Podem esperar quelcom de positiu quan l'ultra Mariano Sánchez Covisa declara tranquil·lament a l'Interviú n. 125 que "los asesinos de la calle Atocha son unos patriotas"? I aquest senyor (¿?) està tranquil·lament al carrer. I en Martín Villa al seu despatx, és clar.

L'única esperança que ens resta és que es produeixi un miracle —si és que n'hi ha— en el sentit que les properes bombes que es pensin posar explotin a les mans dels cabrons que les duen. I pel que es perdria pensem que no és molt demanar.

En tot cas, amb bombes o sense elles, no callarem.

POSI UN ORTÍNEZ AL PLAT

Un altre que ve a servir el país. Manuel Ortínez ho ha deixat molt clar: "yo sólo vengo a servir al país a las órdenes del Presidente Tarradellas". I aquest resulta que també és amic de l'honorable com l'ex Rahola. En té molts d'amics en Tarradellas i tots de dretes. L'Ortínez és un autèntic poder fàctic de les finances i el President, que sap molt bé on és el poder "real", tria els seus homes amb una sensibilitat precisa. És allò del "seny" català, una de les tonteries amb les quals el tradicionalisme conservador vol justificar la seva inoperància. El "seny" és de dretes i en Tarradellas ho sap, per això és un home assenyat.

Però, tornem a l'Ortínez. Realment el coneixeu?

No és cap ciclista, ni cap jardiner. Tampoc no és cap venedor de l'Avon; ni tan sols un mal poeta. És un amic d'en Tarradellas. I això és suficient. Suficient per a tenir càrrec, és clar. Aquest Ortínez és el nou Conseller de Governació de la Generalitat.

Tant se val que durant els darrers quaranta anys només s'hagi dedicat a fer peles; tant se val que sigui el representant a Espanya de la Unió de Banqueros Suïços; tant se val que

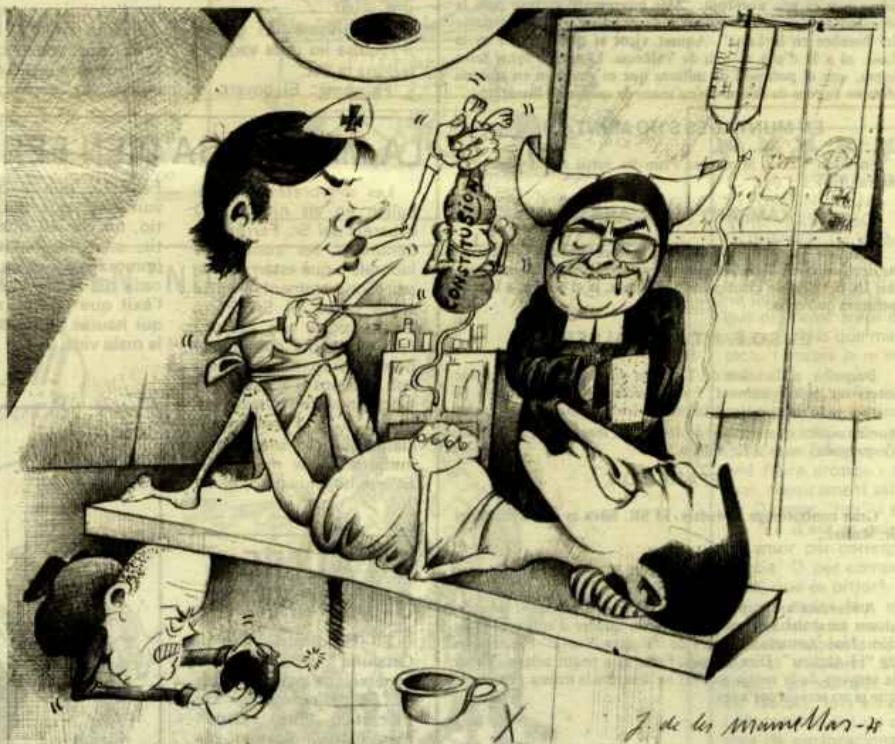
sigui un home lligat a la gran empresa i a diverses multinacionals; tant se val que fins ara hagi viscut a Madris; tant se val tot, és amic d'en Tarradellas. Fins i tot, tant se val que hagi estat arrambat a l'Opus quan aquest tenia encara més poder del que té. Tant se val, és amic de l'Honorable, per això té càrrec. I aquí tothom a callar i fer bondat, sinó ets un mal patriota.

Però nosaltres no callem i a més diem que ens estan prenent el pèl. I som tan patriotes o més que l'Honorable. I encara diem més: si això continua així només fal-

tarà que en Suárez sigui el proper president de la Generalitat. Ah capdaval·l en Tarradellas està cansat de dir que són molt amics. I no hi ha Honorable que cent anys duri... Xato Oliver

PARIDA CONSTITUCIONAL NO CALGUÉ LA CESÀRIA NI EL PENTOTAL

La segona gran parida del segle vint —de la primera ja fa gairebé cinquanta anys— va produir-se ara fa una setmana. El Palau de les Corts va donar a llum una magnífica Constitució de tres quilos quatre-cents grams, com el millor fill de mare. El pare és una altra història, ja que resta consensualment desconegut. Ultra aquesta petita tonteria, tot és joia i alegria per la casa.

Com és tradicional, familiars, amics i veïns, estarem invitats a participar en el Sagrament del Bateig,

el proper 6 de desembre, moment en el que s'imposarà a la nou-nada el nom de: Maria Constitució del Consenso y Parma o el més popular de "Constituta de España y olé".

Es repartiran avellanes i confits a tots els assistents a la cerimònia, prèvia presentació de credencial segellada pel president de mesa.

Cal indicar que ha estat un part natural i sense dolor no havent calgut per tant, ni la cesària ni el pentotal. Només es precisà mitja dotzena d'oracions a

la Verge del Consens, quatre peregrinacions a Lourdes i un preservatiu en mal estat.

La Constitució, molt mona ella, té, però, un petit inconvenient. Gosariem afirmar fins i tot que es tracta d'un pudorós i inconfesable inconvenient. No té el sexe gaire explícit. És clar que això, en els temps que corren, més que un inconvenient és una gràcia i si les coses van malament, permet fins i tot guanyar-se les garrofes.

Malgrat tot, la tradició és la tradició i la Constitu-

ció ha d'ésser una senyora respectable. En cas contrari podria tirar-se-la el primer que passés. I això no està bé. O és que no recordem com va acabar la Constitució Republicana? Passada per la Mola d'en MOIa, en Queipo, en Franco i quatre marfants més de mala vida.

Ben mirat, potser és una sort que la Constitució no sigui ni carn ni peix. Si més no, és sempre una seguretat. Al cap i a la fi és com tenir un fill: capellà o una tia soltera.

Serafí Bandarra

Amb la pipa al morro

DESERCIONS

La Jove Guàrdia Roja abandona el leninisme. UCD també.

ANDORRAI, ANDORRA!

En Roc ha descoberta una altra alternativa perquè Catalunya pugui ésser independent: que Andorra ens anexioni.

NOBEL DE LA PAU

Això del Nobel de la Pau s'està convertint cada dia més amb en Pau Nobel. En altres paraules, que els qui s'ho creguin són uns paus. Després de l'experiència Kissinger, ara toca a Sadat i Begin. Simplificant més: faci una guerra, faci veure que l'atura i tindrà un Nobel de la Pau per penjar al menjador amb marc inclòs.

HAN ROBAT A F.N.

Quan parlem de F.N., no ens referim a Fúñez i Navar, sinó a Fuerza Nueva. Ara resulta que els van robar els fitxers de la delegació de Barcelona. Com que no hi varen haver desgràcies personal, hom pensa que dins els calaixos no hi devia haver cap sobre-bomba.

LA CAMISA, ON ES LA CAMISA?

L'emmidonat ambaixador espanyol de Rússia, Juan Antonio Samaranch va anar a visitar Tarradellas al Palau de la Generalitat ara fa uns dies. Ens han dit que el motiu principal de la visita va ésser el de preguntar a l'Honorable si havia vist una camisa blava en el despatx de l'antic president de la Diputació.

I és que Samaranch va marxar tant de sobte a Moscou que va oblidar-se la meitat de la roba allà al Palau. Algú l'haurà aprofitada, pensem nosaltres.

L'ASTRONAUTA SAPORTA

Raimundo Saporta comentant el Mundial-82 de futbol considera que és una aventura: "Més interessant inclou para la societat moderna, o al menys més atractiva, que el aterrizaje del hombre en la Luna". Aquest xicot sí que no està en la lluna, ni a la d'allà ni a la de València. Li agrada tocar terra ferma, que el poti-poti de milions que es remenen en aquests afers no és cosa de deixar-ho en mans de qualsevol llunàtic.

EN MUNTADES S'HO MUNTA BÉ

En Juan Carlos Muntadas Prim ha sortit de la presó per estafa.

XAMPANY PER L'ARANA

Joaquim Arana, recuperat d'una greu enfermetat que patia, ha declarat que: "Mis innumerables enemigos ya pueden guardar las botellas de champaña". Llástima, ja el teniem a la temperatura que calia.

EL S.O.E. A TUNIS I ALGERIA

Burghiba, el dictador de Tunísia ha marxat a Colònia a fer-se intervenir quirúrgicament. En Bumedian, l'idem d'Algèria ha marxat a Moscou perquè també es trobava malament. Es veu que en aquests països han de tenir una Inseguritat Social com l'espanyola i no se'n fia ni Déu.

SEPARACIÓ

Gran contratemps a Madrid. El SR. Silva es vol separar del Sr. Muñoz.

BRUTÍCIA

A Manresa un grup de "fatxes" varen denunciar el robatori al seu local del següent material: un quadre d'en Franco, un d'en José Antonio, revistes de "Fuerza Nueva" i exemplars de "El Alcázar". Dies després, l'afar s'ha pogut aclarir. Va ser la senyora de la neteja que ho va llençar a la brossa pensant-se que ja no serveia per a res.

MARTIN VILLA I ELS ARXIUS DE F.N."

El SR. Martin Villa està molt preocupat davant la possibilitat que la OAS dongui publicitat als arxius de "Fuerza Nueva". El Sr. Suárez, també.

TVE, EN BOFILL I L'IRAZABAL

No és cert que tve hagi substituït el Sr. Fernando Bofill ni tampoc que no hagi nomenat a Pablo Irazábal. Ara són dos a xuclar de la mamella.

COSES DE L'EDAT

En Suárez ja no és el primer ministre d'Europa més jove. El portugués Mota Pinto l'ha desbancat: té quatre anys menys que el morador de la Moncloa.

Sembla ser que el president de la República portuguesa, Ramalho Eanes, està rebent fortes pressions per tal que el destitueixi.

Botifarra Catalana

IDEOLOGIES

Hi ha molta gent que diu que és apolítica. Molts ho diuen per compromís; altres per fugir d'estudi i d'altres perquè no entenen ni papa del què vol dir comunisme, capitalisme, socialisme, etc. El que sí suposem és que tothom sap el que és el feixisme.

Per ajudar als apolítics de veritat, és a dir, els que no s'aclareixen, anem a fer una comparança ben entenedora. Dues vaques ens ajuden.

Socialisme: Vostè té dues vaques i en regala una al veí.

Comunisme: El govern li requisa les dues vaques i li dona la llet.

Feixisme: El govern es

fa seves les dues vaques i li ven la llet.

Nazisme: Requisades les dues vaques, s'afusella el propietari.

Burocràcia: El govern s'apropia de les dues vaques; en mata una, munyeix l'altra i llença la llet per la claveguera.

Capitalisme: En tenir vostè la dues vaques, en ven una i compra un val·dell. Els ajunta i neixen moltes vaques; llavors o li sobra llet o li manca alfals.

Capitalisme: En tenir vostè la dues vaques, en ven una i compra un val·dell. Els ajunta i neixen moltes vaques; llavors o li sobra llet, baixa el seu preu i s'arruïna també.

Per lo que podeu comprovar, tot és qüestió de bona o mala llet.

LA MALA VIDA D'EN FERRER

Les senyorettes que treballen en els nits-clubs i cabarets del Sr. Ferré, han denunciat les condicions laborals a què estan sotmeses. Concretament, i entre altres coses, el Sr. Ferré les fa signar un saldo i àpoca cada dia, cosa que el permet prescindir-ne quan vol. Davant l'actitud reivindicativa de les seves llogades, el Sr. Ferrer ha declarat que són unes dones immorals i de mala vida. El que no diu, però, el Sr.

Ferrer és que això fa divuit anys que dura. Mira tio, un consell que és gratis, salva les noies de la immoralitat i despulla't tu cada dia al seu lloc. Amb l'èxit que tindràs, seràs tu qui hauràs de dedicar-se a la mala vida.

El nostre interès per l'esquerra va més lluny de la simple curiositat periodística. Es una qüestió gairebé visceral. Per això avui iniciem una sèrie de dos articles, sobre les intimitats dels partits majoritaris de l'esquerra a Catalunya. EL PSUC i el PSC (PSC-PSOE).

PSUC: VE DE LLUNY I S'ENTORNA

Stalin va arribar a fer creure que la història es deturava a les portes del PC. Que el Partit estava per damunt del bé i del mal i que tota crítica o canvi sempre era sospitos.

La posició eurocomunista, malgrat la seva vertiginosa oficialitat, no s'escapa a les intrigues dels inamovibles ideòlegs de fòssils i antigalles. D'aquesta manera, la premsa ha pogut escollir petites notícies d'ací i d'allà, que indiquen que els "euros" del PSUC estan essent reduïts al no res o al més pur i simple testimonialisme. Sabadell, Terrassa, Baix Llobregat, Mataró, ... Els "històrics" han recuperat posicions, han liquidat comitès i s'han començat a instal·lar, en una ofensiva que ve de lluny i va més lluny encara.

Al darrera de tot això, però, no hi ha un travolta qualsevol. Hi ha algú que es coneix de cap a peus la màquina del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Hi ha, segons tots els rumors, el camarada Josep Serradell "Roman".

Aquest venerable jai, calb segons diuen de tant rumiar la propra manobra, no perdona que l'hagin degradat. Que de ser el n. 2 hagi passat a les golfes de la casa. I ha iniciat l'assalt al Palau d'Hivern.

Fins ara no havia pogut

veure en Jordi Borja, i al Solé-Tura el suportava estoicament. Actualment, el seu radi d'incompatibilitats s'ha vist ampliat sense restricció.

L'amic Roman en prepara una. Només cal veure'l cada matí, quan agafa l'autobús per a traslladar-se de Mataró a la seu del Comitè Central a Barcelona, llegint i rellegint les planes esportives del Mundo-Diario i concretament les de futbol. Passa de la política? Ha caigut en el vici i les immoralitats contra-revolucionàries? O, pel contrari, prepara el seu pla d'atac damunt una fotografia del Camp Nou?

Segui com sigui, el que es prepara serà de pilotes! I que vostès ho vegin.

Rigles d'qhir

CU - CUT
Nº 206
3/5/1906

UN ANTICLERICAL

-¿Qué tan agui?
-Estudio gramática: ara passo les oracions. CEDOC
-¿Fins a la gramàtica posen oracions?

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Notícies de l'altre món

UNA MEUCA AL PODER

La Sra. Margo St. James, fins fa poc propietària d'un burdell a Sant Francisco, en el decurs d'un ball de meucues on assistiren unes 15.000 persones va fer pública la seva decisió de presentar can-

didatura a la presidència dels estats Units.

No és cert, però, que pensi utilitzar durant la campanya electoral el conegut eslògan: "Las putas al poder, sus hijos ya lo están".

CRISI DINS A.P.

El Sr. Silva i el Sr. Fraga estan a matar. Una Constitució els separa. Varen desfullar la margarida i a un li va sortir no i a l'altre sí. Un pur accident botànic els ha portat a un desastre polític. "Ahl, Constitución, tienes nom-

bre de mujer", exclamà Fraga per a justificar la galanteria del seu constituent. Silva, pel contrari, va mantenir la seva misoginia fins a la fi.

Encara que sembli mentida el més llest ha estat el Sr. Fraga, ultra no haver pogut evitar la divisió del partit de la dreta franquista. L'ex-ministre d'Informació i Turisme creu, però, que tot està millor que mai i que A.P. "cabalga de nuevo". Cap a on?, vet ací la incògnita! El que és segur és que, el nou espai polític que es disputa, no és el del PCE.

UN PASSOTA AMB CATEDRA

El catedràtic d'ètica i sociologia de la Universitat Complutense, el professor Aranguren, ha manifestat que durant els onze anys que va estar ensenyant als Estats Units —degut a la seva expulsió de la Universitat franquista—, no va

perdre el temps. Efectivament, el celebrat professor anava a discutir amb els estudiants que es reunien en tertúlia i on es passaven l'un a l'altre l'invariable "porret" de marihuana. El senyor Aranguren ha recordat el benes-

tar que seguia a la seva malfeta, motiu pel qual està a favor de la legalització del "porro" i de les drogues menors. Si abans els cervells es fugaven per política, aviat ho faran per "tirar-se al rotllo".

EL BARÇA D'EN "NUÑE"

El propassat dia 1 el Barça va fer-se sentir arreu d'Europa. Va remontar un 3 a 0 que setmanes abans li havia endossat l'equip belga de l'Anderlecht. Malgrat José Luis Núñez (en castellà, si us plau) el Barça va triomfar.

Fins i tot l'afició culé va tenir l'oportunitat de conèixer el prototipus d'idiota més perfecte que existeix: en Goethals, que fa d'entrenador a l'equip d'en Baldui. El més bene-

ficiat de tot va ésser José Luis Núñez (en castellà, si us plau).

El vareu veure per TV hores abans del partit? Feia pena; donava fàstic; de segur que va fer pujar els colors a la cara als culés. I és que hi ha coses que ni amb "durus" es poden tapar.

El que sí poden fer els "durus" és untar les cames dels jugadors perquè corrin més. I el "Presi" del Barça ho sap.

Si el Barça triomfa, el soci es torna lliure de content i no es recorda de res més. Tant hi fa que José Luis Núñez (en castellà, si us plau) en sigui President. Fins i tot de segur que li farien un homenatge i li plantificarien una barretina tot menjant un plat de seques amb botifarra. "Nuñe, Nuñe", cridarien embogits.

LLavors ningú no es recordaria que, temps ha, hi hagué la Campanya contra

l'anti-català Galinsoga, director de La Vanguardia. I la de "Volem bisbes catalans". I tantes altres. És igual, el Barça ha guanyat. Visca en "Nuñe"!!!

El Barcelona pot anar guanyant, però mentre en José Luis Núñez (en castellà, si us plau) en sigui el President, allò de "és més que un club", és palla mullada.

Xato de la Xexa

CONSULTORI DE LA SENYORA CONSTITUTA

Davant l'allau de cartes que rebem demanant consells i ajut obrim ara mateix el Consultori de la Senyora Constituta. Aquí trobareu la comprensió i la tolerància d'una dona bregada i feta a les peripècies més aspres de la vida constitucional. Som-hi, doncs.

Amiga Constituta, qui l'ha tocada més la constitució?

• He de dir-li que la constitució és molt formal i seriosa. Molt seva com diuen i que no la toca qui vol sinó qui pot. De tota manera i degut als temps moguts que corren ja li he dit que vagi en compte perquè està exposada que un fill de puta qualsevol li faci una mala jugada un dia d'aquests.

Senyora Constituta, ja sé que no és habitual que en el seu consultori hi escriguin persones del sexe masculí, però estic desesperat i no sé com fer-m'ho per a superar la si-

tuació angoixant en la qual visc. El meu problema és el següent: fa bastants mesos que la meua senyora em diu que la feina del llit no la faig bé i que em falta constitució. Treguem aquest trenca-caps del damunt: Senyora, com puc fer-ho per a re-constituir-me.

• El seu amic, és un problema molt gros i no sé que dir-li. Perquè quan falta la constitució, la re-constitució es fa difícil. Conec persones que han necessitat quaranta anys per a posar-se bons. De tota manera, no desespereu que pitjors cassos han trobat el seu remei.

Un anglès es preguntava si era o no era. Un francès deia que ja que pensava, doncs era. I un castellà de Madrid estava convençut que ell era ell i la seva circumstància, és a dir compte corrent. Jo, amiga Constituta, em pregunto: Constitució o Prostitució?

• Vostè és una persona especialment torturada, però la seva pregunta és justa. I he de dir-li que el dilema té preocupat a tot Déu. Faci el que vulgui, però si tria la Constitució posi's una goma que se li pot encomenar qualsevol porqueria.

• He rebut una amable carta d'una "apassionada" de Corfolia de Mar. Amiga, molt agraïda pel seu donatiu de 27 pessetes. Sàpiga que van a parar a les arques de la Societat de Favors Constitucionals. Pel que fa als seus neguits, li puc dir de manera categòrica que la constitució no és cap mètode anticonceptiu nou. A reveure.

Senyora, l'apartat tercer del capítol segon de la Constitució espanyola ara aprovada parla dels drets i dels deures de les persones

de la dita nacionalitat. Podria fer-me'n cinc cèntims?

• Estic indignada per la seva pregunta. Quina barra senyor!, si les coses continuen d'aquesta manera, el consultori que tan dignament dirigeixo acabarà malament. Adéu, poca-solta!!

"LA ULTIMA CONSTITUCION QUE ME TIRE CONTIGO, HE QUERIDO OLVIDARLA PERO NO HE PODIDO". No senyor, no he pogut oblidar-la. I és que el primer amor marca molt. Més que marca, taca. I vostès ja m'entenen.

No és que la d'ara estigui malament, no, però ja és una altra cosa. La primera tenia una flaira eròtica i sensual, exòticament salvatge. D'amor "fou" i sobtat. La d'ara és gairebé un amor per correspondència. O per computadora, que és pitjor!. Totes les dades han estat introduïdes en una maquineta i aquesta ha donat el resultat. S'han tingut en compte tots els factors, tots els pros i els contres, tot un consens de perforacions cibernètiques. I el resultat, no falla, és perfecte i a mida. Però li manca "sensoround". Trempera, que diem els catalans.

Es clar que, si no falla la ciència, la d'ara és més segura. L'altra va marxar tan repentinament com va venir. "PORQUE TE FUISTE I ME DEJASTE CON EL RECUERDO DE TU TRAIACION". Vaja, que és molt difícil trobar-se una Constitució com cal.

AUCA CONSTITUCIONAL

L'onze de juliol de l'any passat Suárez la Constitució ha anunciat.

(22 Agost 1977)
La Ponència Constitucional s'ha trobat i pels morros la porta ens ha tancat.

(26-26 novembre 1977)
La premsa filtra l'esborrany i l'Església té un desengany.

(31 gener 1978)
1.133 esmenes es varen presentar i el Felipe diu que vol ser republicà.

(6 Març 1978)
En Peces-Barba jugant a fet i amagar de la Ponència va "pirar".

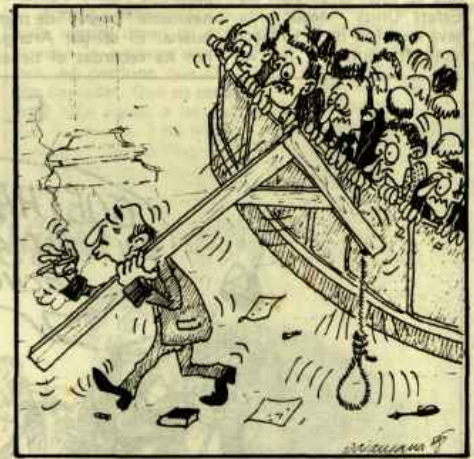
(12 Maig 1978)
S'aproven les "nacionalitats" i ja tenim els d'A.P. empenyats.

(23 maig 1978)
De sobte el consens ha començat i 27 articles de cop s'han aprovat.

(24 maig 1978)
Silva Muñoz es retira de la Comissió però Fraga el fa passar per l'adreçador.

(4 i 6 Juliol 1978)
Comença la discussió en el Ple del Congrés i la pena de mort abolixen dos dies després.

(21 Juliol 1978)
El Congrés la Constitució ha aprovat malgrat les bombes que han esclatat.

(9 Agost al 5 Octubre 1978)
Al Senat la Constitució passa de pressa perquè l'aprovació a tots interessa.

(31 Agost 1978)
"Juntos pero no revueltos", com diuen per allà, Senat i Congrés la Constitució varen aprovar.